

TRẦN THỊ BÔNG GIẤY
(Tâm Bút Tình Yêu)

NHỮNG BỨC TRANH ĐỜI
ĐÃ VẼ

VĂN UYÊN 2016

NHỮNG BỨC TRANH ĐỜI ĐÃ VẼ
(Tâm Bút Tình Yêu)

Bản Dành Riêng Cho Trần Thị Bông Giấy

Bìa: *Thu Vân năm 19 tuổi.*

VĂN UYÊN EDITION, APRIL 2016

First published in hardcover in April 2016 by
VĂN-UYÊN PUBLISHING COMPANY
849 N. Second St.
San Jose, CA 95112

Copyright © by VĂN-UYÊN, USA
Text copyright © by TRẦN THỊ BÔNG GIẤY

All Right Reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any mean, electronic or mechanical, including photocopy, recording, or any information or storage retrieval system now known or to be invented, without permission in writing from the publisher, except by a reviewer who wishes to quote brief passages in connection with a review written for inclusion in a magazine, newspaper or broadcast.

Printed in the United States of America by
VĂN UYÊN PUBLISHING COMPANY.

Thư Từ Liên Lạc:
Trần Thị Bông Giấy
Nhà Xuất Bản Văn Uyên
849 N. 2nd St.
San Jose, CA 95112, USA
Điện Thoại: (408) 288-8869
E-mail: ttbg@sbcglobal.net
www.tranthibonggiay.net

*"Hai mươi năm
thình thoảng có một người yêu
chạy qua cuộc đời
như gió thổi
Nhưng rồi đêm khuya
nằm nhìn những câu tay đưa vào tình ái
nhìn hai tay mười ngón
mới biết rằng
cuộc đời mình vẫn trắng hai tay..."*
(Thơ Nguyễn Sa).

*Đây là những bài viết hoàn toàn thật,
rút ra từ những phần đời riêng của tác giả,
không chút gì hư cấu, từ địa danh
đến tên tuổi các nhân vật và chi tiết từng sự kiện.
Những "nhân vật", có người đang còn sống,
hoặc ở Việt Nam, hoặc ra ngoài quốc; nhưng cũng có người
đã vĩnh viễn "bỏ cuộc chơi"..
Từ lòng trân trọng yêu mến đối với quá khứ
và kỷ niệm, tác giả không muốn làm cái việc thông thường
vẫn thấy ghi nơi đầu trang nhất nhiều tác phẩm:
"Mọi tên tuổi nhân vật đều do óc tưởng tượng.
Nếu có sự trùng hợp chỉ là ngoài ý muốn tác giả."
VẬY, dám mong "những người xưa" có tên nêu trong
tác phẩm, nếu có điều chi phiến trách,
xin thông cảm và niệm tình tha thứ.
Sự Thật muôn đời vẫn là đầu mối dẫn đến
cái Thiện và cái Đẹp của Cuộc Đời.*

*Trân trọng,
Trần Thị Bông Giấy
[]*

Trong cuốn sổ Đoạn Trùng,
tên “chúng ta” cùng ghi ở một dòng...
(Dans le livre du Destin,
“nous” sommes sur la même ligne...)
(Shakespeare).

MỞ.

“Tôi là một con người bệnh hoạn. Tôi là một kẻ đầy thù hận. Tôi là đũa không có sức lực. Tôi biết rằng cái gan của tôi đang rất tệ...”
Những lời mở đầu tác phẩm Hồi Ký Viết Dưới Hàm của Dostoievski cứ dội đi dội lại trong óc tôi như một điệp khúc man dại.

Quả thật, giống như Người Đàn Ông Dưới Hàm, tôi cũng là một con người bệnh hoạn, một kẻ không có sức lực. Chỉ khác một điều, với cuộc đời, tôi không mang lòng thù hận, *“mà là sợ hãi nó”*. Nỗi sợ hãi này được biểu lộ trên nhiều hình thức. Gần cận hơn là sự tự giam mình trong cái xó riêng cô đơn, *“căn-nhà-của-những-người-trăm-năm-cũ”*, đã từ rất lâu.

Đêm xuống sâu. Mùa thu California êm đềm khí lạnh. Con đường Số Hai đen ngòm im vắng. Trong căn nhà những-người-trăm-năm-cũ, sự hoang lạnh càng thêm rõ nét. Có cái gì giá băng bao trùm cảnh vật. Bản *Symphonie Số Năm cung Do thứ* của Beethoven dội vang điệu nhạc oai hùng, bi thống. Những hợp âm khởi đầu giống như những tia chớp bùng lên và kéo dài trên bầu trời đen tối. Giàn *violon* nhảy múa như những bóng ma chung quanh nhịp điệu u trầm thống thiết của các cây *trompette, trombone*. Tiếng *piccolo* nhịp đều, thản nhiên, lạnh lẽo.

Lạ thay, qua giọng âm thanh cuộn cuộn, sao tôi lại chỉ nghe ra những tiếng rất đều tôi từng quen thuộc hàng nhiều năm tháng cũ. *“Những tiếng Định Mệnh gõ trên cánh cửa”* mở đầu cho cả một bi kịch theo sau trong suốt giọng nhạc Beethoven đã chẳng khác nào *“những tiếng tàn nhẫn của một thứ Định Mệnh vẫn liên hồi gõ mạnh lên cuộc đời tôi.”*

Bi kịch nào? Đó là *“cuộc chiến đấu sinh tử giữa Con Người và Định Mệnh”*. Con Người bao giờ cũng mang số phận mỏng manh trong bàn tay Định Mệnh sần sùi to lớn. Sự chống trả rõ ràng vô ích.

Tuy nhiên, ẩn tàng đằng sau những va chạm khôn cùng là cái ý chí quyết tâm, lôi kéo Con Người đến sự chiến thắng bằng chính những tiềm năng sâu thẳm nhất trong lòng. Cái giá đáp trả cũng thiệt thòi không kém. Sự đau thương khốc liệt đã phải đón nhận "trước khi" Con Người nắm được trong tay sự chiến thắng cuối cùng kia.

Những điều nhận định trên là ý chí của một thiên tài.

Còn tôi? Một kẻ tầm thường nhỏ bé, liệu cái giá nào phải đưa ra trước khi bó tay đầu hàng Định Mệnh? Tôi không thể biết. Điều biết bây giờ là nỗi trống vắng cùng cực của trái tim cứ mỗi khi lại thêm một đối diện với Định Mệnh trên con đường đời tôi phải bước đi.

[Một lần, Thanh Vân (bút danh Người Cali) hỏi tôi:

"BG ơi, có bao giờ nghĩ đến điều viết một tác phẩm với chủ đề Cảm Ơn Định Mệnh?"

Tôi chưa kịp đáp, người bạn đã tiếp: "Đọc các tác phẩm BG, thấy Tình Yêu là điều nổi bật. Điểm khác biệt của BG là trong cuộc đời hồng nhan điên đảo, BG đã được yêu nhiều quá. Dù rằng với những mối tình đến rồi đi chỉ gặp toàn thương đau tan tác thì cũng không thể phủ nhận điều rằng BG đã thật may!"

Tôi ngạc nhiên:

"Tại sao?"

"Bởi vì đằng sau các đau thương tan tác, BG còn ghi lại được cho chính mình những kỷ niệm đẹp. Điều đó phải gọi là nhờ Định Mệnh. Thử hỏi, nếu bây giờ làm vợ nhân vật Nguyễn trong Trần Sa, hay làm vợ nhân vật Phùng Kim Ngọc trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập I, BG chỉ là một violoniste bình thường như trăm ngàn kẻ khác; hoặc nếu như cuộc đời chồng vợ với Trần Nghi Hoàng trong Nhật Nguyệt II kéo dài, BG vẫn là một giáo sư âm nhạc, cùng lắm nếu có ai biết cũng chỉ biết BG qua vai trò đó. Làm sao có thể là một nhà văn được yêu mến bởi rất nhiều độc giả như hiện nay? Điều ấy do đâu? Chỉ là do những thống khổ mà Định Mệnh đã tạo ra. Vậy BG phải nên có một tác phẩm cảm ơn Định Mệnh!"

Năm xưa, chưa biết Tình Yêu là gì, tôi đã vẽ hình trong óc một "người đàn ông lý tưởng". Người đàn ông dáng cao gầy, khuôn nét lạng lẽ, vuốt tóc tôi lúc tôi cười và lau mắt cho tôi mỗi lần tôi khóc. Người đàn ông không bao giờ bỏ rơi tôi trên những đọa đày thống khổ của vận số, người sẽ sẵn sàng tha thứ cho tôi tất cả những lỗi lầm nào tôi đã làm ra.

Tôi đi tìm...

Hơn ba mươi năm vật vờ gió bão... tôi vẫn đi tìm "nửa mảnh hồn tôi", bướng bỉnh, tuyệt vọng trong những cuộc rượt đuổi với Định Mệnh và ê chề dưới những nhát roi đời thua thiệt. Có đôi lần tưởng

chùng bắt gặp, nhưng rồi “nó” cũng thoát bay đi khỏi mười ngón nhỏ xanh xao.

Đó là bi kịch của đời tôi. Một tấn tuồng không bao giờ kết thúc...

Câu chuyện giữa tôi và cô bạn, ngỡ là đùa, nào dè đã để lại trong tôi một cảm nghĩ kỳ lạ. Một tác phẩm (có lẽ) đang thành hình trong óc. Tác phẩm với chủ đề “*Cảm Ôn Định Mệnh*” như cô bạn đã đề nghị ra.

Suốt hai tháng hè 2004 kế tiếp ở VN đi cùng con gái, nhiều buổi sáng trên đồi thông Dalat hay những buổi khuya nơi bãi biển Nha Trang, tôi cứ ngẫm nghĩ về câu chuyện. Khi đem điều này kể lại với vợ chồng nhà văn Văn Quang tại Sài Gòn nhân một cuộc mạn đàm chữ nghĩa, lập tức anh la lên:

“Tôi thì nhận thấy điều đó ngay từ khi mới đọc chị. Không bắt cứ người đàn ông nào trong đời chị có thể vượt qua ‘người ấy’. Cái bóng ‘người ấy’ quá lớn, bao trùm lên tất cả và đó là điểm bất hạnh nhưng cũng rất may mắn mà chị đã gặp trước nay.”

Thế là, một “nhân vật” rõ nét dần trong mông lung trí tưởng. Nhân vật Định Mệnh với nhiều góc cạnh “khác hơn” một khuôn mặt Định Mệnh vẫn thường xuất hiện trong những chặng đường đời tôi đã bước đi. Tôi bắt đầu nhìn sâu vào cái tâm tư đầy phong ba gió bão của mình ba mươi năm cũ....

Phải rồi. Nếu bảo Định Mệnh là một “người đàn ông” thì không thể phủ nhận cái tình của “người ấy” cho tôi thật bao la nồng ấm, hơn hẳn các người đàn ông đã từng đi qua đời tôi từ trước. Một thứ tình cảm chịu đựng cam nín, nhưng cũng thật vỗ về an ủi. Chịu đựng trước những phũ phàng oán hận của tôi và vỗ về an ủi khi tôi buông tiếng khóc tan vỡ.

Chỉ “*con người*” ấy mới là kẻ ở cùng tôi lâu nhất, nâng niu triu mến tôi nhiều nhất. Những nhát roi thông khổ mà “*kẻ Định Mệnh*” kia quất lên các mối tình đã đến với tôi, ngẫm rớt lại, “*chỉ các người đàn ông đi qua đời tôi là hứng chịu thua thiệt*”. Chứ còn tôi, tôi vẫn được vuốt ve dụ ngọt bằng giọng đàn nức nở của thời tuổi trẻ và bởi những giọng văn chương bi thống của tuổi về chiều.

Sự hiện hữu của “*người đàn ông Định Mệnh*” kia rõ ràng CÓ THẬT ngay từ khi tôi mới cất tiếng khóc chào đời thứ nhất.

Đó là TÍNH NGHỆ THUẬT vĩnh cửu.

Đó là NỖI CÔ ĐƠN dai dẳng.

Là SỰ MỘT MÌNH trong suốt kiếp nhân sinh.

Đó cũng là một chuỗi dài kỷ niệm “*làm nên con người tôi*” mà TẤT CẢ những người đàn ông đi qua đời đều cùng góp công tạo

dựng. Những người đàn ông có mang ít-nhiều bóng hình Người Tình Định Mệnh. Những con người, với bàn tay, đôi mắt, giọng nói giọng cười, ngay cả nỗi buồn trầm lắng và niềm cô đơn sâu thẳm... ai cũng đều phẳng phất nét trùng hợp với nhân-vật-hiện-diện-vắng-mặt kia trong suốt cuộc đời tôi.

*

**

"*Những Bức Tranh Đời Đã Vẽ*" gom tụ chủ đề Định Mệnh, một chủ đề được tôi nghiền ngẫm đã từ rất lâu. Trong cuộc sống tôi, tính Định Mệnh hiện ra rất rõ. Từng mỗi sự kiện xảy đến đều giống như những tiếng gõ mạnh lên cánh cửa, làm khuấy động sự lặng câm của Không Gian và khiến gập rút sự thản nhiên của Thời Gian tàn nhẫn. Trên cái giọng sinh tồn nhỏ bé, những chống trả gần như liên tục. Cứ này đỡ chưa xong, cú khác lại tấn công tới tập ngay....

Đó là những mẩu chuyện của trái tim. Những con người từng hơn một lần trao cho tôi một tình yêu hay tình bạn... Những câu chuyện cũ, mới, mà dù thời gian hay không gian biến hóa cỡ nào cũng không làm phai pha đi tính chất mãnh liệt của Định Mệnh. Dù câu chuyện lớn, nhỏ ra sao thì cũng cho thấy rằng đằng sau tấm màn vô hình được dựng lên từ một cõi xa xăm mù mịt, đã có một kẻ đầy uy quyền đang làm hành động "giật dây" các sự kiện kia.

Viết "*Những Bức Tranh Đời Đã Vẽ*" là tôi muốn nói lên lời đền tạ của mình theo những ân tình đã nhận. Viết, như để tưởng nhớ những người Tình đã khuất, những người Bạn đã không còn, những người Yêu đã mãi mãi chia xa, những người Thân đã ngàn đời chia cách. Từng mỗi sự kiện đều CÓ THẬT và mang tính Định Mệnh dữ dội.

Tất cả bây giờ đã trôi vào quá khứ. Nhưng cũng những câu chuyện, hình ảnh kia, kể từ khi xảy ra của nó, đã vĩnh viễn trở thành những dấu ấn rất đẹp, vượt thời gian, để không bao giờ còn bị nhạt phai giữa ký ức tôi.

Trần Thị Bông Giấy
Cali, June 22/2014, Sunday.

[]

